

GOOD-BYE

Good-bye, proud world! I'm going home;
Thou art not my friend, and I'm not thine.
Long through thy weary crowds I roam;
A river-ark on the ocean brine,
Long I've been tossed like the driven foam;
But now, proud world! I'm going home.
Good-bye to Flattery's fawning face;
To Grandeur with his wise grimace;
To upstart Wealth's averted eye;
To supple office, low and high;
To crowded halls, to court and street;
To frozen hearts and hasting feet;
To those who go, and those who come;
Good-bye, proud world! I'm going home.

I am going to my own hearth-stone,
Bosomed in yon green hills alone,-
A secret nook in a pleasant land,
Whose groves the frolic fairies planned;

Where arches green, the livelong day,
Echo the blackbird's roundelay,
And vulgar feet have never trod
A spot that is sacred to thought and God.

O, when I am safe in my sylvan home,
I tread on the pride of Greece and Rome;
And when I am stretched beneath the pines,
Where the evening star so holy shines,
I laugh at the lore and the pride of man,
At the sophist schools, and the learned clan;
For what are they all, in their high conceit,
When man in the bush with God may meet?

Ralph Waldo Emerson

ՄՆԱՍ ԲԱՐՈՎ

4+4+4

Մնաս բարով, հրպարտ աշխարհ! Տուն ես կ'երթամ.
Այլեւս չես ի՛մ շարեկամ, ոչ ալ ես՝ քո՛ւ:
Քու յոգնարեկ ամբոխներուդ մէջէն երկար թափառեցայ.
Ովկէանոսի աղէջուրի վրայ իբրեւ գետի-տապան
Փրփուրի պէս երկար ատեն վէտ-վէտումով
Ես բռնեցայ. սակայն հիմա, հրպարտ աշխարհ,
Ես տուն կ'երթամ: Յրտեսութիւն Շողոֆորի
Քծնող դէմքին. Վեհաշուփին՝ հրնարամիտ
Հրպարտանքին. եւ նորելուկ Հարստութեան
Տրիստան աչքին, ծուռ նայածքին. Դիւրափոփոխ
Պաշտօնէին՝ բարձր ու խոնարհ. եւ ամբոխում
Սրահներուն, դատարանին եւ փողոցին.
Մատ սրտերուն, անապարտ ալ քայլերուն.
Անոնց որոնք կ'անցնին կ'երթան, անոնց որոնք
Տակաւ կուգան. մնաս բարով, հրպարտ աշխարհ!
Ես տուն կ'երթամ:

Ահա կ'երթամ հօրենական

Իմ օճախին, կանաչաւուն բլուրներուն
Մոցուր-գիրկին մէջ միայնակ, - խորշ մը գաղտնի
Հանդակն երկրի մը մէջ, ծառաստաններէ
Որոնք տնկուած էին ձեռքովն աշխոյժ կայտոռ
Պարիկներու. ուր կամարներ կանաչ-դալար,
Գեղգեղանքներն ու կրկնեղանքները սարեակին
Կ'արձագանգեն տաժանակիր աշխատանքին
Մէջ ցերեկուան. ուր զըռեհիկ ոտքեր երբեք
Չեն կոխտներ վայրն այն որ սուրբ է մըտածման
Թէ խորհուրդին, թէ Աստուծոյ:

Օհ, ես երբոր

Ապահով եմ իմ գեղջկական յարկին ներքեւ,
Կը կոխկըրտեմ հրպարտութիւնը Հրոմքին,
Յունաստանին. եւ երբ յորսայս կ'ընկաղմանիմ
Մայրիկներու շուփին ներքեւ, ուր գիշերուան
Աստղը այնպէս սրբազնօրէն կը շողշողայ,
Կը ծիծաղիմ իմաստութեան, հրպարտութեան
Վրայ մարդուն, սոփեսական դպրոցներուն,
Եւ տոհմերուն հրմուտ, գիտուն. գի ի՞նչ կ'արժեն
Անոնք ամբողջ, ինքնահաւան ու պարծենկոտ
Գաղափարով, երբ մացառի մէջ բընակող
Մարդը կրնայ դէմ յանդիման գալ Աստուծոյ:

Ռալֆ Ուալտո Էմըրսոն

Թրգմն. Շէն-Մահ

16 Սեպտ. 1995, Երուսաղէմ